

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2010 r. — El Corte Inglés przeciwko OHIM — Pucci International (PUCCI)

(Sprawa T-39/10)

(2010/C 100/74)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: El Corte Inglés, S.A. (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci M. López Camba, J. Rivas Zurdo i E. Seijo Veiguela)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Emilio Pucci International B.V. (Baarn, Niderlandy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 29 października 2009 r. w sprawie R 173/2009-1;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą;
- obciążenie Emilio Pucci International B.V. kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Emilio Pucci International B.V.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „PUCCI” dla towarów z klas 3, 9, 14, 18, 25 i 28

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowane w Hiszpanii graficzne znaki towarowe „Emidio Tucci” dla towarów z klas 3, 9, 14, 25 i 28; zarejestrowany w Hiszpanii słowny znak towarowy „E. Tucci” dla towarów z klasy 25; zgłoszony graficzny wspólnotowy znak towarowy „Emidio Tucci” obejmujący między innymi towary z klas 3, 9, 14, 25 i 28

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na błędne ustalenie przez Izbę Odwoławczą, że w przypadku rozpatrywanych znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd; naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na niestwierdzenie przez Izbę Odwoławczą, że przesłanki zastosowania tego przepisu są spełnione, jako że wcześniejszy znak towarowy cieszy się renomą w Hiszpanii w odniesieniu do artykułów związanych z modą i używanie podobnego oznaczenia przez osobę trzecią działałoby na szkodę takiej renomy lub powodowało czerpanie z niej nienależnej korzyści.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2010 r. — Elf Aquitaine przeciwko Komisji

(Sprawa T-40/10)

(2010/C 100/75)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Elf Aquitaine SA (Courbevoie, Francja) (przedstawiciele: É. Morgan de Rivery, S. Thibault-Liger i A. Noël-Baron, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- tytułem żądania głównego — stwierdzenie, na podstawie art. 263 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), nieważności całej decyzji nr C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. w sprawie COMP/38589–Stabilizatory termiczne w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy Elf Aquitaine;
- tytułem żądania ewentualnego — stwierdzenie, na podstawie art. 263 TFUE, nieważności:

- art. 2 ust. 11), 13), 28) i 30) decyzji Komisji Europejskiej nr C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. w zakresie, w jakim nakłada on (i) dwie grzywny w wysokości 3 864 000 EUR i 7 154 000 EUR wspólnie i solidarnie na Arkema France, CECA oraz Elf Aquitaine; (ii) dwie grzywny w wysokości 2 704 800 EUR i 5 007 800 EUR na samą Elf Aquitaine; oraz

- art. 1 ust. 1 lit h) i ust. 2 lit. h) decyzji Komisji Europejskiej nr C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. w zakresie, w jakim w obu tych ustępach Komisja stwierdza, że Elf Aquitaine naruszyła art. 81 WE i art. 53 EOG odpowiednio (i) w sektorze stabilizatorów cynowych w okresie od dnia 16 marca 1994 r. do dnia 31 marca 1996 r. i od dnia 9 września 1997 r. do dnia 21 marca 2000 r.; i (ii) w sektorze ESBO/estrów w okresie od dnia 11 września 1991 r. do dnia 26 września 2000 r.;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego:
 - stwierdzenie, na podstawie art. 263 TFUE, nieważności art. 1 ust. 1 lit h) decyzji Komisji Europejskiej nr C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. w zakresie, w jakim Komisja stwierdza w nim, że Elf Aquitaine naruszyła art. 81 WE i art. 53 EOG w sektorze stabilizatorów cynowych w okresie od dnia 16 marca 1994 r. do dnia 31 marca 1996 r.;
 - i obniżenie, na podstawie art. 261 TFUE,:
 - grzywien w wysokości 3 864 000 EUR i 7 154 000 EUR nałożonych wspólnie i solidarnie na Arkema France, CECA oraz Elf Aquitaine odpowiednio w art. 2 ust. 11) i 28) decyzji Komisji Europejskiej nr C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r.; oraz
 - grzywien w wysokości 2 704 800 EUR i 5 007 800 EUR nałożonych na Elf Aquitaine odpowiednio w art. 2 ust. 13) i 30) decyzji Komisji Europejskiej nr C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r.;
- w każdym razie obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W rozpatrywanej sprawie skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C.38.589 — Stabilizatory termiczne) w przedmiocie karteli na rynkach stabilizatorów cynowych i stabilizatorów termicznych na bazie ESBO/estrów na całym terytorium EOG, polegających na ustalaniu cen, podziale rynków i wymianie poufnych informacji handlowych, lub — tytułem żądania ewentualnego — o uchylenie lub obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą.

Skarga opiera się zasadniczo na dwóch zarzutach zmierzających do stwierdzenia nieważności całej decyzji. Zarzut pierwszy oparty jest na naruszeniu prawa skarżącej do obrony. W ramach zarzutu drugiego skarżąca podnosi, że decyzja narusza prawo, jeśli chodzi o przypisanie naruszeń popełnionych przez jej spółkę zależną Arkemę i jej spółkę pośrednio zależną CECA.

Skarga opiera się również na dwóch zarzutach podniesionych posiłkowo i na dwóch zarzutach podniesionych w dalszej kolejności posiłkowo. W ramach zarzutu trzeciego (posiłkowego) skarżąca wskazuje na szereg naruszeń prawa, które jej zdaniem powinny doprowadzić przynajmniej do uchylenia czterech grzywien, jakie zostały na nią nałożone w art. 2 decyzji. W ramach zarzutu czwartego (posiłkowego) skarżąca podnosi, że gdyby Sąd uwzględnił zarzut trzeci, winien on również stwierdzić w stosunku do niej nieważność art. 1 decyzji. W ramach zarzutu piątego (podniesionego w dalszej kolejności posiłkowo) wskazuje ona, że gdyby Sąd nie uwzględnił pierwszej części zarzutu trzeciego dotyczącej naruszenia przepisów o przedawnieniu, Sąd powinien przynajmniej stwierdzić nieważność art. 1 ust. 1 lit. h) decyzji w zakresie, w jakim stanowi on, że skarżąca naruszyła art. 81 WE i art. 53 EOG w sektorze stabilizatorów cynowych w okresie od dnia 16 marca 1994 r. do dnia 31 marca 1996 r. W ramach zarzutu szóstego (podniesionego w dalszej kolejności posiłkowo) skarżąca podnosi, że gdyby Sąd nie uwzględnił dwóch zarzutów głównych i zarzutu trzeciego podniesionego posiłkowo, naruszenie jej prawa do obrony winno przynajmniej doprowadzić do obniżenia czterech nałożonych na nią grzywien.

Skarga wniesiona w dniu 2 lutego 2010 r. — SIMS — Ecole de ski internationale przeciwko OHIM — SNMSF (esf école du ski français)

(Sprawa T-41/10)

(2010/C 100/76)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Syndicat international des moniteurs de ski — Ecole de ski internationale (SIMS — Ecole de ski internationale) (Albertville, Francja) (przedstawiciel: adwokat L. Raison-Rebutaf)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą był również: Syndicat national des moniteurs du ski français (SNMSF) (Meylan, Francja)